

கஸ்தூரியி ஆக்கங்கள்

ஒரு பார்வை

னதியும், கஸ்தூரியும் ஆனையிறவுச் சமரில் இந்த மண் இழந்துபோன இரு பெண் கவிகள். வானதியைப் பற்றி அவரின் கவிதைகளைப் பற்றி சில மாதங்களுக்கு முன் வந்த 'வானதியின் கவிதைகள்' கவிதைத் தொகுப்பு மூலம் வாசகர்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்.

அதேபோல் கஸ்தூரியால் எழுதப்பட்ட 'கஸ்தூரியின் ஆக்கங்கள்' என்ற நூலை விடுதலைப் புலிகளின் வெளியீட்டுப் பிரிவினர் வெளியிட்டுள்ளனர். இந்நூலில் கஸ்தூரியின் 17 கவிதைகளும், 4 சிறுகதைகளும், மேலதிகமாக ஒரு கடிதமும் வந்துள்ளன.

வானதியும், கஸ்தூரியும் இரு இளம் கவிகள். ஆனால் அவர்களின் கவிதைகளில் உள்ள உயிர்த் துடிப்பும், இதயத்தை அசைத்து விடும் உருக்கமும் வியக்கத் தக்கன. இதற்குக் காரணம் என்ன? விடை மிக இலகுவானது.

ஏனெனில் இவர்கள் சத்தியத்திற்காக போராடியவர்கள். உண்மைகளை நேரடியாகக் கக்க ஒருபோதும் தயங்காதவர்கள். போலியான, மாயையான சமூகக் கட்டுமானங்களிற்குள் சிக்குப் படாமல் உயர்ந்து நின்று வித்தியாசமாகச் சிந்தித்தவர்கள்.

அதனால் தான் இவர்களின் வார்த்தைகளிற்குள் இந்த உலகத்தை அசைத்துப் பார்க்கும் சக்தி குடி கொண்டது. சத்தியம் பிறப்பெடுத்தது.

சரி, இனி கஸ்தூரியின் கவிதைகளுக்கு வருவோம். 1989 மாவீரர் நான்க்காக வரையப்பட்ட ஒவியத்துக்கு எழுதப்பட்ட சிறு கவிதையுடன் கஸ்தூரியின் கவிதைகள் ஆரம்பிக்கின்றன. ஓர் போராளி-மாவீரன் ஒருவரின்

உடலை சுமந்து செல்லும் அவ் ஒவியத்தின் மேல் 'இதயத்தில் இனத்தின் விடுதலை கரத்தில் - ஒரு தேசத்தின் வரலாறு சுதந்திர வாசல் வரை இவன் சுவடுகள் ஓயாது'

என ஏழு வரிகள் பதியப்பட்டிருந்தன. இந்த வரிகளைச் சற்று ஆழமாகப் பாருங்கள். தான் சொல்ல வந்த கருத்தை மிக ஆழமாகவும், உருக்கமாகவும் இச்சிறுகவிதை வடிவம் அழகாகச் சொல்லிவிட்டுச் செல்கின்றது அல்லவா?

இக்கவிதையைத் தொடர்ந்து சிறிதும், பெரிதுமாகப் பதினேழு கவிதைகள் இந்நூலில் பிரசுரமாகியுள்ளன. ஒவ்வொரு கவிதைகளிலும் இந்த மண் சந்தித்த மறக்கமுடி

ஈழநாதம் தமிழீழம்

யாத வரலாற்றுச் சம்பவங்களைக் கஸ்தூரி அவருக்கே உரிய தனித்துவமான பார்வையில் பார்க்கிறார்.

மில்லரின் தியாகத்தைச் சுமக்கும் மதில்களைப் பார்த்து கஸ்தூரி கூறுகிறார்: 'நம் தேசத்து மதில்களுக்குத் தான் எத்தனை எத்தனை மகிழ்ச்சி மக்கு மதில்களே! நாங்கள் உங்களைப் பார்த்து கண்களைத் துடைக்கவில்லை மில்லரைப் பார்த்து விம்மி அழுகின்றோம்.

இவ் வரிகளின் மூலம் கஸ்தூரி, மில்லரின் இழப்பின் பின் அவனை நினைத்து இந்த தேசம் பட்ட வேதனையையும், பெருமையையும்

ஒரே நேரத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

அக்கவிதையை அடுத்து அன்னை பூபதியின் தியாகத்தைத் தொடர்ந்து இரு கவிதைகளில் கஸ்தூரி வடித்திருக்கிறார். 'காலம் அவளது கை பிடித்து நகர்கிறது' என்ற தலைப்பில் அன்னையைப் பற்றி வடித்துள்ள கவிதை, இக்கவிதைத் தொகுப்பின் மிகச் சிறந்த கவிதையாக உள்ளது. அக்கவிதையின் ஒவ்வொரு வரியும் இதயத்தை துளைத்து அதன் அடி ஆழத்தில் அடையாளங்களைப் புதிக்கின்றன.

'காலையில் வந்த கதிரவன்
கல்லறை வெளிச்சத்தில்
கண் கூசிக் கை கூப்ப
மாலையில் வந்த
மஞ்சள் நிலவு - அவள்
கல்லறையின் ஒளியை
கடன் கேட்டு நிற்கின்றது.'

என்ற வரிகளில் அன்னையின் தியாகத்தைப் பார்த்து வியந்து நிற்கும் கஸ்தூரி அடுத்த பந்தியில்:

'தாயே.....!
பிரயஞ்ச வரலாற்றின்
பிரமாண்டமான உச்சியில்
உயிரோட்டத்தோடு
உன்னை நீ
செத்துச் செத்து செதுக்கிக் கொண்டாய்'

என்று அன்னைக்கே அவரின் தியாகத்தின் உயர்சியைச் சொல்கின்றார்.

இந் நூல் முழுவதும், அடக்குமுறைகளையும், அநியாயங்களையும் கண்டு கொதித்தெழும் கஸ்தூரி 'கொழுந்து கூடைகள்' எனும் சிறுகதையில் மலைய கப் பெண்களின் விழிப்பிற்காகவும் ஏங்குகின்றாள்.

'ஈரண்டல் தராசுகளில் கொழுந்துக் கூடைகளை கொழுவி விட்டு தேனீருக்கும் ஏங்கும் இத் தேயிலைச் செடிகள்..... அக்கினியாய் அணிவகுத்து அவலங்களை எரிப்பதெந்நாளா?' கஸ்தூரியின் ஏனைய கவிதைகளும் ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் அவருக்கே உரிய புரட்சிகர விழிப்புணர்வோடு பார்க்கின்றன.

பத்தாவது கவிதையான 'மறைந்தவர்களே நீங்கள் மலடர்கள் அல்ல' என்ற கவிதையும், 'தில் பன் அண்ணா' என்ற பதின்மூன்றாவது கவிதையும் ஒரே கவிதை வரிகள் பலவற்றை அப்படியே மாறாமல் கொண்டுள்ளன.

'பிரச்சனைக்கு மேல்
பிரச்சனை வந்ததால்
அடிப்படைப் பிரச்சனை
அறவே மறந்து விட்டது
இன்று..... இவர்கள்.....'

எனத் தொடரும் சில வரிகள் இரண்டு கவிதைகளிலும் உள்ளன. கஸ்தூரியினால் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக இரு கவிதைகளிலும் எழுதப்பட்ட இவ்வரிகளை பதிப்பித்தோர் தவிர்த்திருந்தால் இந் நூலுக்குச் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

நூல் அமைப்பிலும் சில குறைபாடுகள் உள்ளனதான். முன் அட்டையில் உள்ள 'கஸ்தூரியின்

ஆக்கங்கள்' என்ற நூலின் பெயர் நேராக எழுதப் பட்டிருக்கலாம். அதைவிட கவிதைகள் எந்தவொரு ஒழுங்கு முறையிலும் தொகுக்கப்படவில்லை. எழுதப் பட்ட காலத்தின் அடிப்படையில் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருந்தால் கஸ்தூரியின் கால வளர்ச்சியை இலகுவாக அடையாளம் காணக் கூடியதாக இருந்திருக்கும். இந்தச் சிரமமும் வாசகர்களையே சென்றடைகின்றது.

அடுத்து, கஸ்தூரியின் சிறுகதைகளை எடுத்துக் கொள்வோம். தான் வாழ்ந்த சமூகத்தில் நடந்த -நடக்கின்ற சமூக அநீதிகளையும், ஆக்கிரமிப்பின் கொடூரங்களையும் கருவாகக் கொண்டு கஸ்தூரியின் சிறுகதைகள் வடிவம் பெறுகின்றன.

முதலாவது சிறுகதையான 'நிர்ப்பந்தங்கள்' மிக நீண்டு இருப்பதையாறு பக்கங்களை தன்னகத்தே எடுக்கிறது. இதில் வாசகி என்ற பெண்ணை தான் நினைக்கும் புரட்சிகர சமூக வாழ்வைக் கடைப்பிடிக்கும் பெண்ணாக வடிவமைத்துக் கொண்டு அவள் மூலம் சமூகத்தைப் பார்க்கிறார் கஸ்தூரி.

இந்தச் சமூகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆண் மேலாதிக்க கருத்துலகம் -பெண்களை அடிமை வாழ்வில் இருந்து எழவிடாமல் எப்படி எல்லாம் தடுத்திருக்கிறது என்பதை விளக்கும் இவரது பேனா, அந்த மூட வழக்கங்களை கண்டு குமுறி எழுகிறது.

வாசகியின் அக்காவினது மரணச் சடங்கில், வாசகிக்கு எழும் எண்ணவோட்டம் தான் இந்தக் கதை. அக்காவின் மரணத்திற்காக ஒப்பாரி வைக்கும் இந்தச் சமூகம் அவள் வாழும் காலத்தில் எப்படிப் பார்த்தது என்பதை கேள்வியாகக் கேட்கிறார் வாசகி.

முடிவில், கணவன் ஏற்கனவே பிற நாடொன்றில் திருமணமாகி பிள்ளைகளை உடையவன் என்பதை அறிந்ததும் அக்கா மரணத்தை தழுவுகிறாள். அந்நேரத்தில், தண்டிக்கப்பட வேண்டிய கணவன் இருக்கக் கூடியதாக அக்கா தனக்குத் தானே தண்டனையை வழங்கிக் கொண்டதை நினைத்து வாசகி குமுறுகிறாள்.

உண்மையில், இன்று எமது சமூகத்திற்குத் தேவையானதொரு அத்தியாவசியமான கருத்தை 'நிர்ப்பந்தங்கள்' எமக்குச் சொல்கின்றது. மேற்குலகில் வாழும் -எங்கேயோ, சிறுபிள்ளையில் கண்ட -இளைஞனுக்கு இங்கிருந்து பெண்ணை அனுப்பும் பெற்றோர் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் இது. பெண்கள் ஏற்றுமதிப் பொருளாகிப் போன அவலத்தை இச்சிறுகதையை படித்த பின்பாவது சிலர் தவிர்த்தால் -தவிர்க்க முயன்றால் அதுவே இச்சிறுகதைக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும்.

மற்ற மூன்று சிறுகதைகளும் இந்தியப் படைகள் இந்த மண்ணிலிருந்த போது இந்த மண் சந்தித்த சம்பவங்களை அடித்தளமாகக் கொண்டது.

'மக்களை பிரிந்த துப்பாக்கிகள்' 'இடம் மாறியுள்ள துப்பாக்கிகளால்.....' ஆகிய சிறுகதைகள் இரண்டும் இந்தியப் படைகள் இருந்த காலத்தில் அவர்களுடன் ஒட்டியிருந்த தேசவிரோத சக்திகளின் அடாவடித்தனங்களையும், அட்டுமியங்

களையும் விளக்குகின்றன. இச்சிறுகதைகள் நாம் அனுபவித்த நெஞ்சை உலுக்கும் அந்நிகழ்வுகளை எம்மில் ஓடவிட்டு எம் உணர்வுகளை கிளறுகின்றன.

இடம் மாறியுள்ள துப்பாக்கிகளால்....' எனும் கதையில் வரும் பாக்கியம் அக்கா உண்மையில் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து தேசவிரோதிகளால் அழிக்கப்பட்டதொரு நாட்டுப் பற்றாளர் ஆவார்.

'மக்களை பிரிந்த துப்பாக்கிகள்' கதையில் வரும் சுமதியும் அவளது ஐயாவும் இந்த மண்ணின் ஒவ்வொரு கிராமமும் சந்தித்த மனிதர்கள். இந்தக் கதைகளின் மூலம் எம்மை அந்தக் காலகட்டத்திற்கு கஸ்தூரி அழைத்துச் செல்கிறார். அன்றைய காலத்தில் இந்த மண் பட்ட அவலங்களுக்கு கஸ்தூரியின் இச்சிறுகதைகள் வரலாற்றுப் பதிவுகளாகின்றன.

இந்நேரத்தில் எங்கள் தேசம் சந்தித்த அந்தச் சோக நிகழ்வுகளிற்கு இங்கு எத்தனை இலக்கியவாதிகள் இலக்கிய வடிவங்களை தந்துள்ளார்கள்? அந்தச் சம்பவங்களை இந்த மண் மறந்து போகத்தான் வேண்டும்? இந்தியர்களும் -அவர்களின் அடிவருடிகளும் இங்கு இருக்கையில் தான் எழுதவில்லை. வேண்டாம், இப்போது எழுதுவதற்கு என்ன வந்தது? அவர்கள் மீண்டும் வருவார்கள் என்ற சிந்தனையோ? உயிர் அழிவற்றது. அதனை காலாகாலத்திற்கும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற

எமது இலக்கியவாதிகளின் தத்துவம் மாறவே மாட்டாதா? என்ற கேள்விகளை எம் நாட்டின் இலக்கியவாதிகளைப் பார்த்து கேட்கவேண்டியது அவசியமாகின்றது.

அதை விடுவோம், கஸ்தூரியின் சிறுகதைகள் நான்கையும் எடுத்துக் கொண்டால் அதில் முதலாவது இடத்தை முன்றாவது சிறுகதையான **'அவர்களுக்குத்தான் எமக்கு விடிவதில் விருப்பமில்லையே....'** என்ற சிறுகதை தட்டிச் செல்கின்றது.

இந்தியர்களுடன் போர் தொடங்கிய நாட்களில் ஒரு நாள் அவர்களின் கொடூரமான டாங்கிகளும், எறிகணைகளும் எங்கள் கிராமம் ஒன்றை.... சிதைத்த சம்பவமே இதன் அடித்தளம். ஒரு தாய், மகள், மகன்; அந்த அமைதியான குடும்பம் அழிபட்டுப் போகிறது தன் சாவை அணைக்கும் வரை அந்தத் தாயின் உணர்வலைகளை மிக உருக்கமாக வடித்திருக்கிறார் கஸ்தூரி. இந்நூலைப் படிப்பவர்களின் இதயங்களை இச்சிறுகதை அசைக்கும் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் தேவையற்றது. இறுதியாக காலத்தின் தேவை கருதி எழுதப்பட்ட கடிதத்துடன் இந்நூல் நிறைவு பெறுகின்றது. இந்நூலை நாம் படித்து முடிக்கும் போது, இந்த மண் இழந்து போன இந்தக் கலைஞரின் இழப்பிற்காக எங்கள் இதயங்கள் கனக்கின்றன. ●

ஆக்கிரமிப்புப் படையால் அழிக்கப்பட்ட அந்த அழகிய கிராமம்

